

Stempelovens rette Fortolkning skulle skrives paa Stempelpapir, ogsaa skrives derpaa, for at denne Indtægt, med Hensyn til hvis Sætter der er skeet saa betydelige Nedsættelser, ikke skal lide for stor Afgang, og for at den Indtægt virkelig indflyder i Statskassen, som tilkommer den. Med Hensyn til Sagen selv kan jeg dernæst ikke finde det Allermindste at indvende imod den Ordning, der her er Gjenstand for Paatale; den er desuden en ligefrem Opfyldelse af den Pligt, der paahviler Ministeriet, at sørge for, at Folk ikke for rene Vagatellers Skyld indkomme med Andragender og foranledige en heel Brevvexling. Kan det stemplede Papir, om hvis Ombytning der er Spørgsmaal, ikke bære en Udgift af 2 Mk., saa er det ikke Noget at gjøre til en Affaire mellem Ministeriet og den Paagjældende; kan Papiret ikke bære den sædvanlige Stempelafgift, som det paaligger Andrageren at indrede, fordi Spørgsmaalet er om en Bevilling, saa kan han selv beholde det og sine Penge. Jeg finder altsaa den herommeldte Ordning hensigtsmæssig, men den behøver som sagt ikke noget Forsvar ved Hensigtsmæssighedshensyn, da den ligefrem er en Udførelse af Lovens om det stemplede Papir.

N. Sage: Lør jeg gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at det Rentetab, som for Statskassen tidligere ganske vist opstod ved Forhandlingen af det stemplede Papir, især opstod derved, at de Embedsmænd, som skulde eftersee Beholdningerne, gjorde det saa overordentlig sjældent, saa at den Mand, som forhandlede det stemplede Papir, først længe efter at have inkasseret Pengene og efterat have benyttet dem i længere Tid behøvede at indbetale dem i Statskassen; dette Rentetab vilde altsaa have været undgaaet ved hyppigere Eftersyn. Lør jeg fremdeles gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at han ved at sælge de billigere Sorter af stemplet Papir mod en Rabat af 4 pCt. unægtelig vilde vinde Noget i Rente; thi disse Sorter maatte saa betales contant, medens Pengene for det Papir, der nu leveres For-

handlerne, først indkomme nogen Tid, efter at det er solgt, eller ved Udgangen af hver Maaned. Jeg skal derhos henstille, om det ikke kunde være at anbefale, om de mere gængse og billigere Sorter af stemplet Papir forhandles saaledes, at de vilde være at faae saa at sige i enhver Boutik. Det er et overordentligt Tidsspilde og altsaa Tab for den, som behøver et Stykke Stempelpapir til 1 Mk., 2 Mk., 3 Mk. eller maastee 8 Sk., at skulle gaae en lang Vej for at skaffe sig det. Det var en statsøkonomisk Regel, der fulgtes, hvis den ærede Minister vilde sælge af de billigere og almindeligere Sorter saaledes, at Smaafolk, der sidde og have en lille Handel, kunne anskaffe sig Stempelpapir for en lille Sum ad Gangen og til Publikums Bekvemmelighed udsælge det. Det forekommer mig ogsaa rigtigt at see at faae flere Forhandlere, saa at Veien ikke er saa lang for dem, der behøve Stempelpapir. Naar Regjeringen har Sikkerhed for det Papir, der betroes Vedkommende og, saa hyppigt den finder det rigtigt, efterseer Beholdningen, kan jeg ingen Ulemper see derved.

Sfchering: Jeg troer, at den sidste ærede Taler har Ret i, at saasnart man sælger kontant, bliver der ikke Spørgsmaal om Rentetab; thi saa ligger Gjenstanden for dens Regning, som har kjøbt den. Jeg skal ikke fordybe mig i at undersøge det Rigtige i at komme ind paa Embedsmænd, som lønnes som Embedsmænd uden at have Pensionsret, eftersom jeg til anden Behandling skal bringe dette Spørgsmaal paa Bane ved Endringsforslag, men kun gjøre den Bemærkning, at dette burde være Tilfældet med alle Oppebørselsbetjente. Vor Stilling ligeoverfor disse Embedsmænd viser sig her saa slet, at Embedsmænd, som have røgtet deres Gjerning maadelig, dog maae pensioneres af os. Det er en stor Feil; thi der er dog ingen Embedsmænd, som det er saa vigtigt at kunne stille sig ved, som disse. Det er en Grundfeil i vor finantzielle Bestyrelse, at vi have Oppebørselsbetjente, som ere pensionsberettigede; naar vi skulle komme fra dem, maae